

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21363/2022
16.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Траиловић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Олга Ч. Грујић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4900/21 од 18.05.2022. године, у седници одржаној 16.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4900/21 од 18.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4900/21 од 18.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 9634/19 од 20.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 15.000 евра са каматом по Закону о затезној камати почев од 22.02.2017. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 152.525,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4900/21 од 18.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене и тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања

судске праксе, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре права питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о посебној ревизији тужене. Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 15.000 евра са каматом у динарској противвредности. У конкретном случају ради се о спору за исплату новчаног износа који је тужена од тужиоца примила 01.02.2008. године у циљу извођења одређених послова на прибављању потребне пројектно-техничке документације, о чему је сачињена признаница коју су потписали тужилац и тужена. О праву тужиоца на исплату наведеног новчаног износа, нижестепени судови су одлучили на основу чињеница утврђених у поступку, уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у ситуацији када пословни однос странака по својој правној природи представља Уговор о делу у смислу члана 600. ЗОО те се не ради о правном питању које је потребно размотрити ради уједначавања судске праксе, односно правном питању од општег интереса и питању у интересу равноправности грађана нити је потребно ново тумачење права. Поред наведеног, према члану 404. став 1. ЗПП, свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање заштите људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке применом члана 404. став 2. истог закона.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 22.02.2017. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 1.845.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**